

בעזרת השם יתברך

ספר
אֲשֶׁר הָיָה אֶל יוֹאֵל

דברות קודש וואס מיר האבן געהאט די זכיה
צו הערן פונעם ראש ישיבה שליט"א, שבת
קודש פרשיות בלק, פנחס [השמטה לפרי'
קרח] שנת תשפ"ב לפרט קטן, אין קרית
ברסלב - ליבערטי יע"א.

ארויסגעגעבן דורך
"קרן הדפסה היכל הקודש"

שַׁבַּת קוֹדֶשׁ פְּרִשְׁת בְּלֶק, שְׁנַת תּשפ"ב לַפְּרֵט קָטָן, אִיז
 דְּעַר רֵאשׁ יְשִׁיבָה שְׁלִיט"א גְּעוּוּעַן אִין שְׁטַעטל, קְרִית
 בְּרֶסֶלֶב - לִיבֶעֱרֵטִי יע"א. פְּרִיטָאג צוֹנאַכְטֶס הָאט
 דְּעַר רֵאשׁ יְשִׁיבָה שְׁלִיט"א גְּעֶרֶדֶט הֶעֱרִלִיכֶע דְּבָרִי
 הַתְּחִזְקוֹת, גַּעבוֹיט אויף די ווערְטער פֿון רַבִּין, אִין
 לְקוּטִי מוֹהֲרֵן חֶלֶק א', סִימָן לו.

דער ראש ישיבה שליט"א האט אנגעהויבן:

אין די וואכעדיגע סדרה האבן מיר די גאנצע פרשה וואס איז געווען
 צווישן בלעם און בלק, בלעם האט פרוכירט צו שעלטן די אידן אבער עס
 איז נישט געגאנגען, ווייל דער אייבערשטער האט נישט געוואלט ער זאל
 שעלטן, האט בלעם געזאגט פאר בלק: "עס איז דא איין עצה ווי אזוי דו
 קענסט טשעפען די אידן, עס איז דא איין עצה ווי אזוי מען קען אנוועק שלעפן
 אידן פונעם אייבערשטן, און מען קען זיי הרג'ענען, אלקיהם של אלו שונא
 זימה הוא, דער גאט פון די אידן האט פיינט שמוץ, דערפאר אז מען וועט
 אריין ברענגען צווישן זיי שמוץ, מען וועט אראפ ווארפן די אידישע קינדער
 אין עבירות, וועט דער אייבערשטער ווערן ברוגז אויף זיי, וועט מען זיי
 קענען הרג'ענען!"

אַלקִיָהֶם שֶׁל אֱלֹהֵי שׁוֹנָא זִימָה הוּא

בלעם האט געגעבן אן עצה פאר בלק ווי אזוי צו קענען איבער רעדן
 די אידן צו זינדיגן, ווי די הייליגע חכמים דערציילן (מדרש במדבר רבה כ, כג) די
 טעכטער פון מואב האבן פארקויפט פאר ביליג פלאקסענע קליידער, דאס
 האט צוגעברענגט פאר די אידן צו ווערן באקאנט מיט זיי, נאכדעם וואס זיי
 זענען שוין געווארן נאנט מיט די מואביות, האבן זיי געגעבן פאר די אידן צו
 טרינקען וויין, דאס האט גורם געווען אז דער יצר הרע האט זיך געשטארקט
 אויף זיי, און זיי האבן מסכים געווען צו זינדיגן מיט די מואביות.

אויף איז געבען געבען געקומען א גרויסער רבי, א גרויסער מפרסם פון

אסאף חסידים, זמרי בן סלוא, דער נשיא פון שֶׁבֶט שְׁמַעוֹן, עַר איז געגאנגען צו אַ מְדִינַת־יִשָּׁע מִיִּדְלָ פְּזָבִי בֵּת צוֹר, און געזינדיגט מיט איר.

זמרי בן סלוא האט איינגעזאמלט פיר און צוואנציג טויזנט מענטשן פון זיין שֶׁבֶט, און ער האט געפֿרענגט זיין מְדִינַת־יִשָּׁע פֿרוֹי פְּזָבִי בֵּת צוֹר צו מֹשֶׁה רַבֵּינוּ, עַר האט געפֿרענגט פון מֹשֶׁה: "מַעַן מַעַג חֲתוּנָה הָאֵבֶן מִיֵּט אַ גוֹי־אִישׁ מִיִּדְלָ?" זאגט אים מֹשֶׁה: "ניין".

מיט ליצנות קען מען זיך נישט קריגן

האט ער אנגעהויבן חזק מאכן פון מֹשֶׁה רַבֵּינוּ, עַר האט געטענה'ט: "אויב איז מיין פֿרוֹי פְּזָבִי בֵּת צוֹר אַסוֹר פֿאַר מִיר, ווייל זי איז אַ מְדִינַת, דעמאלט פארנוואס האסטו יא געמעגט חתונה האבן מיט צפֿרָה, זי איז דאך אויף אַ מְדִינַת?!" - איי דאס איז דאך בכלל נישט קיין ריכטיגע טענה, ווייל מֹשֶׁה האט חתונה געהאט מיט איר פאר מתן תורה, דעמאלט האבן אלע אידן געהאט א דין פון בני נח, און ווען מען האט מקבל געווען די תורה איז צפֿרָה אריין געקומען אזוי ווי אלע אידן, נאר דאס איז 'ליצנות'! מיט 'ליצנות' קען מען זיך נישט קריגן, דער ליץ וועט ווייטער האלטן אז ער איז גערעכט.

מֹשֶׁה רַבֵּינוּ האט געוויינט און געליינט קריאת שמע

עס שטייט אין פֿסוק (במדבר כה, ו): "וְהָמָּה בָכִים פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד", מֹשֶׁה רַבֵּינוּ און אלע אידן האבן נישט געוואוסט וואס פאר אַ שְׁטָרָאף עס קומט זיך פאר אים אויף זיין זינד; דער אייבערשטער האט אזוי צוגעפירט אז די הֶלְכָה איז פארהוילן געווארן פון מֹשֶׁה רַבֵּינוּ, כְּדֵי פְּנֹחַס זאל אויספירן דעם שְׁטָרָאף און ער זאל באקומען דורך דעם זיין שֶׁכֶר, האבן זיי געוויינט ביי דעם עפֿענונג פון דעם אהל מועד.

איז דא אן אינטערעסאנטע תרגום יונתן בן עוזיאל אויף דעם פֿסוק, ער זאגט: "וַאֲיֹנוּן בְּכִיִּין וְקָרִיִּין שְׁמַע", מֹשֶׁה רַבֵּינוּ האט געוויינט און געליינט קריאת שמע.

די יעצה פון ליינען קריאת שמע

איז דא אויף דעם א תורה פון הייליגן רבי'ן (ליקוטי מוה"ר חלק א', סימן לו); דאס איז איינע פון די גרויסע שטארקע תורות וואס דער רבי האט רחמנות געהאט אויף אונז, און אונז געגעבן א וועג ווי אזוי מיר זאלן קענען צוריק קומען צום אייבערשטן. זאגט דער רבי אזוי: ווען א מענטש פאלט אריין אין תאוות ניאוף, וואס אויף דעם זאגט שוין דער זוהר הקודש (וישב קפח ע"א; ויחי ריט). אז אזא מענטש קען שוין נישט צוריק קומען צום אייבערשטן, איז דא איין וועג ווי אזוי דער מענטש קען נאך צוריק קומען צום אייבערשטן, דורך 'אמונה', אויב וועט ער ליינען קריאת שמע, ער וועט זאגן: "שמע ישראל ה' אלקינו ה' אחד", און "ברוך שם וגו', וועט ער דורך די 'אמונה' ארויסגיין פון די תאוה.

ווינען ביי קריאת שמע

זאגט דער רבי ווייטער: דאס איז גוט פאר איינער וואס פאלט אריין אין די תאוה פון צייט צו צייט, פאר אים איז גענוג צו ליינען קריאת שמע, אבער איינער וואס איז צוגעקלעבט צו דעם, פיר און צוואנציג שעה איז זיין גאנצע מח מחשבה נאר עבירות; דאס קומט פון דעם וואס דער מענטש איז מפקיר זיינע אויגן, ער היט זיך נישט זיינע אויגן, פארלירט ער זיין מח, ביז זיין גאנצע מח מחשבה טראכט נאר פון עבירות, דער אייבערשטער זאל אפהיטן, - פאר אזא איינעם איז שוין נישט גענוג צו זאגן קריאת שמע, אזא איינער דארף וויינען ווען ער זאגט קריאת שמע, ער דארף מוריד זיין דמעות ווען ער ליינט קריאת שמע.

טייטשט דער רבי מיט דעם אריין דעם אויבנדערמאנטן פסוק: "והמה בכים פתח אהל מועד", משה רבינו האט געוויינט צוזאמען מיט אלע אידן, און דער תרגום יונתן זאגט אז ער האט געליינט קריאת שמע; ווייל עס איז דאך געווען א געפערליכע ניאוף, א פחד פון א מעשה, א גרויסער רבי פון פיר און צוואנציג טויזנט חסידים קומט, [היינט טרעפט מען נישט אזא גרויסער רבי, עס איז דא רבי'ס וואס האבן צען טויזנט חסידים, פופצן טויזנט חסידים, אבער נישט פיר און צוואנציג טויזנט חסידים], און בפני כל הקהל עם ועדה,

מיט זיין ווייסע בעקייטשע, מאכט ער א חתונה מיט א גוי'איש מיידל! דערפאר האט מ'שה רבינו נישט געקענט בלויז ליינען קריאת שמע, אין אזא פאל פון אזא גרויסע נסיון פון ניאוף האט ער שוין געדארפט ליינען קריאת שמע מיט געוויין און פארלאזן טרערן.

דאס איז געווען די עצה פון בלעם, ווי אזוי צו קענען אוועק נעמען די אידישע קינדער פונעם אייבערשטן, ווי אזוי צו קענען הרגענען די אידישע קינדער, דורך דעם וואס ער האט אריין געברענגט שמוץ, ניאוף, צווישן די אידן.

שטיינדלעך אין קאפ...

דער פסוק זאגט (במדבר כה, ג): "ויצמד ישראל לבעל פעור", די אידן האבן זיך באהאפטן צו די עבודה זרה בעל פעור. פרעגט מוהרא"ש ווי אזוי קען עס זיין אזא זאך מען זאל קענען אוועקשלעפן אידישע קינדער פונעם אייבערשטן, זיי זאלן עד כדי כף אוועק פאלן צו גיין דינען עבודה זרה? ! נאר - זאגט מוהרא"ש - עס איז דא איין וועג ווי אזוי מען קען אוועק שלעפן א איד פונעם אייבערשטן, דורך ניאוף; ווען מען פאלט אראפ אין פגם הברית, הייבט מען אן האבן שטיינדלעך אין קאפ, מען ווייסט שוין נישט, מען האט שוין נסיונות דעם אויף האיש וכו', איי, דו האסט נסיונות? ! מען דארף דאך זיין א שוטה צו טראכטן אפ'שר דער אויף האיש וכו', נאר דאס קומט געבעך פון זיך מפקיר זיין די אויגן, זיך מפקיר זיין די מוח, ווען מען איז פוגם בברית, ווער רעדט נאך אז מען איז מוציא זרע לבטלה רחמנא לצלן, הייבן זיך אן אלע פראבלעמען.

קינדער זענען קלאר אין אמונה

דאס קען מען זען קלאר, קינדער האבן נישט קיין קשיות אויף די אמונה, קינדער זענען קלאר אין אמונה, ווייל קינדער זענען זויבער און ריין; אלעס הייבט זיך אן אז מען פאלט אראפ אין ניאוף, מען קוקט וואס דער אייבערשטער לאזט נישט קוקן, מען טראכט וואס דער אייבערשטער לאזט נישט טראכטן, דעמאלט פאלט מען אראפ, דער אייבערשטער זאל אפהיטן.

'אַמונָה' איז דער עיקר

אז מען קוקט עבירות רחמנא לצלן קילט זיך אויטאמאטיש אפ די אַמונָה, דערנאך פארפאסט מען שוין צו לייגן תפילין, נאכדעם ווערט שוין 'שבת' א גרינגע זאך, דער מענטש היט נאך שבת סתם אזוי, אבער אויב איז זייער הייס, וועט ער אַנצײַנדן דעם עיר קאַנדישן, פאַרנוואס? ווייל עס פעלט אים די 'אַמונָה'. אז מען האט אַמונָה איז אלעס דא, און אז מען האט חס ושלום נישט קיין אַמונָה איז גאַרנישט דא; אלעס איז אַנגעהאַנגען אין אַמונָה, וועגן דעם האט דער רבי נאר גערעדט פון אַמונָה, אַמונָה, ווייל 'אַמונָה' איז דער עיקר.

ויקה רמח בידו

וואס איז די עצה? מען זאל וויינען צום אייבערשטן: "רבנו של עולם איך וויל האבן אַמונָה אין דיר", דאס האט פנחס געטון, ווי עס שטייט אין פסוק (במדבר כה, ז): "ויקה רמח בידו", עס שטייט 'רמח' אן א וואו, דאס איז מרמז אז פנחס האט גענומען די אַמונָה, ער האט גענומען די רמ"ח - צוויי הונדערט אכט און פערציג ווערטער פון קריאת שמע, מיט דעם האט ער געקענט מכניע זיין אלע קליפות.

ווי אזוי אַרבעט די עצה פון ליינען קריאת שמע?

מוהרא"ש איז מסביר, ווי אזוי אַרבעט די עצה פון ליינען קריאת שמע? נאר אז א מענטש נעמט אריין אין זיך אַמונָה, ער הייבט אן גלייבן אינעם אייבערשטן, ער הייבט אן גלייבן אז דער באשעפער האט באשאפן די וועלט, דער באשעפער איז דא, דער באשעפער האט מיך ליב, און פאַרדריי מיך נישט קיין קאפ אז דער אייבערשטער איז ברוגז אויף מיר, אפּשור איז דער אייבערשטער ברוגז אויף דיר, (דער אייבערשטער איז נישט ברוגז אויף דיר, אבער אויף נישט אויף מיר, דער אייבערשטער איז נישט ברוגז אויף קיינעם); און אז דער מענטש איז שוין אזוי שטארק צוגעבינדן צו זיינע תאוות, קען ער שוין נישט בלויז 'זאגן' קריאת שמע, ער דארף שוין וויינען צום אייבערשטן: "רבנו של עולם איך וויל האבן אַמונָה אין דיר", "רבנו של עולם איך וויל גלייבן אין דיר", "רבנו

שֶׁל עוֹלָם אִיף ווִיל ווִיסן אַז דו בִּיסט מִיט מִיף, "אִיף ווִיל ווִיסן אַז דו הָאסט מִיף לִיב", "אִיף ווִיל גְּלִיבֶן אִין צְדִיקִים, אִיף ווִיל פֿאַלגן צְדִיקִים", - דָּאס אִיז מִתְקֵן, דָּאס מֵאכֶט דְּער מְעַנְטֶשׁ זָאל אַרױסגִיין פֿון דִּי תַאֲוָה, דוּרף דַעם קַען מְעַן זײף אַרױסרײסן פֿון דִּי הֶעֱנַט פֿון דִּי קְלִיפּוֹת, ווי דְּער הַיִּלְיָגֶער רַבִּי זָאגט (סֵפֶר הַמִּדּוֹת אוֹת אַמוּנָה, סִימָן לג): "עַל יְדֵי אַמוּנָה, הַקְדּוּשׁ בְּרוּךְ הוּא יִסְלַח לָךְ עַל כָּל עֲוֹנוֹתֶיךָ", דוּרף אַמוּנָה וועט דְּער אִיבֶּעַרשְׁטֶער דִּיף מוֹחֵל זײן אויף אַלע דִּינֵעַ עֲבִירוֹת.

אַז אַ מְעַנְטֶשׁ גְּלִיבֶט אִינעם אִיבֶּעַרשְׁטֵן, 'אִיף בֵּין ווער אִיף בֵּין, אִיף טו וואס אִיף טו, אִיף פֿאל וואו אִיף פֿאל, אִיף זַע אויס ווי אַזוי אִיף זַע אויס, אַבֶּער אִיף גְּלִיבֶט אִינעם אִיבֶּעַרשְׁטֵן, וועט אים דְּער אִיבֶּעַרשְׁטֶער מוֹחֵל זײן אויף אַלע זײנע עֲבִירוֹת.

מְעַן דַאָרף הָאבֶן 'אַמוּנַת חֲכָמִים'

אַבֶּער אויף דַעם דַאָרף מְעַן הָאבֶן 'אַמוּנַת חֲכָמִים', ווִיל דְּער סֵמ"ך מ"ם קוּמֶט צום מְעַנְטֶשׁ און זָאגט אים: "דו בִּיסט שׁוִין גְּאָרנִישְׁט, דו בִּיסט שׁוִין אַ פֿאַרפֿאַלענער", דַאָרף מְעַן אוֹיסְהֶעֱרֵן דַעם קוֹל פֿון רַבִּי'ן, דְּער רַבִּי זָאגט אוּנְז: "אִיף בֵּין זַא", אִיף גִּי זָאגן און ווִינען בִּי 'שְׁמַע יִשְׂרָאֵל', דוּרף אַמוּנָה וועל אִיף אַלעס פֿאַררַעכְטֵן.

נְפֵל פּוֹתָא בְּבִירָא!?

ווער עָס האט אַבִּיסֶל צײט אִיז כְּדָאי עַר זָאל אַרײן קוּקן אִין 'סִידוּר עֵת רְצוֹן', פֿון מוֹהֲרָא ש"ש זְכוּתוֹ יִגַן עֲלֵינוּ, בִּי דִי שְׁטִיקֶל פֿון קְרִיאַת שְׁמַע, מוֹהֲרָא ש"ש אִיז דַאָרט זײער שׁיין מִסְבִּיר אַן עֲנִיָן, עָס אִיז מוֹרָא דִּיגַע מוֹרָא דִּיגַע הַתְּחִזְקוֹת.

מוֹהֲרָא ש"ש פֿרַעגט דַאָרט אַ מוֹרָא דִּיגַע קְשִׁיא, אויף אִיין פֿלאַץ זָאגט דְּער רַבִּי (לִיקוּטֵי מוֹהֲר"ן ש"ס): "דִּזְהָ הוּא כְּלָל גְּדוֹל", דָּאס אִיז אַ גְּרוֹיסע כְּלָל, "שְׂאֵי אֶפְשָׁר לְשׁוּם אָדָם לְהַשִּׁיג וְלַתְּפֹס בְּדַבּוּרוֹ שֶׁל הַצְּדִיק", מְעַן קַען נִישְׁט פֿאַרשְׁטײן דִּי ווערְטֶער פֿונעם צְדִיק, "אַם לֹא שֶׁתְּקַן תְּחִלָּה אוֹת בְּרִית קְדֹשׁ כְּרִאוּי", אויב מְעַן האט נֶאכְנִישְׁט מִתְקֵן גְּעוּוּען אוֹת בְּרִית קוֹדֶשׁ; ווען מְעַן קוּמֶט צו אַ צְדִיק

און מען הערט די תורות פונעם צדיק, אויב האט מען נאכנישט מתקן געווען אות ברית קודש, פארשטייט מען נישט וואס ער רעדט, מען איז פול מיט קשיות, 'עס שטימט נישט וואס זאגט', 'איך האב מקבל געווען אנדערש', 'איך ווייס נישט וואס ער רעדט', נאכן מתקן זיין אות ברית קודש - קען מען פארשטיין די ווערטער פונעם צדיק. און אויף אן אנדערע פלאץ זאגט דער רבי (ליקוטי מוהר"ן חלק א', סימן ז): אז מען קען נישט מתקן זיין אות ברית קודש נאר אז מען גייט צו א צדיק.

פרעגט מוהרא"ש, קומט אויס ווען א מענטש האט געזינדיגט און ער וויל מתקן זיין אות ברית קודש, וואס זאל מען אים זאגן? זאל ער גיין צום צדיק, דער צדיק זאל אים פאררעכטן? - דאס וועט דאך נישט ארבעטן, ווייל דער רבי זאגט דאך ווילאנג מען האט נאכנישט מתקן געווען אות ברית קודש דריידט זיך דער קאפ, אפילו ער וועט קומען צום צדיק וועט זיך אים דרייען די קאפ, 'פארנוואס רעדט דער צדיק אזוי' און 'פארנוואס דארף מען דאס זאגן', מען פארשטייט נישט דעם צדיק.

קומט דאך אויס אז 'נפל פותא בכירא', ער האט נישט קיין וועג צו ווערן אן ערליכער איד, דער איד שטייט און וויינט: "רבונו של עולם איך וויל תשובה טון, אויף איין פלאץ זאגט דער רבי איך קען נישט תשובה טון, איך קען נישט ווערן אן ערליכער איד, נאר אויב איך גיי צום צדיק, נאכדעם זאגט דער רבי, ווילאנג איך בין נישט קיין ערליכער איד, וועל איך נישט פארשטיין וואס דער צדיק זאגט, און איך וועל האבן קשיות אויף אים? אויב אזוי וואס וועל איך האב פון גיין צום צדיק?!"

זאגט מוהרא"ש א מוראדיגע זאך, זייער פשוט; דער תירוץ איז אזוי, ווילאנג דו האסט נישט אינגאנצן מתקן געווען אות ברית קודש קענסטו נישט 'פארשטיין' וואס דער צדיק זאגט, אבער 'אמונה' קענסטו האבן, גלייבן קענסטו; אז דו וועסט אנהייבן מיט גלייבן, דו וועסט פאלגן וואס דער צדיק זאגט אן פארשטאנד, וועט ביי דיר פארראכטן ווערן אות ברית קודש, נאכדעם וועסטו שוין פארשטיין וואס דער צדיק זאגט.

לייג אַוועק דיין שַׁכֵּל

לאמיר נעמען אַ ביישפּיל: זאָגן משנאות; איך פאַרשטיי נישט וואס וועט געשען אז איך וועל זאָגן משנאות, איך ליג, איך ווייך זיך, און איך פֿאַד זיך אין ניאוף השם ישמרנו, איין באשעפער ווייסט וואס איך קוק, איין באשעפער ווייסט וואס איך טראכט, וואס פינקטליך וועט געשען אז איך וועל זאָגן משנאות?! - אויף דעם דארף מען האָבן אַמונָה צו פֿאַלגן דעם צדיק אָן פאַרשטאַנד, מיט שַׁכֵּל קענסטו נישט פאַררעכטן, לייג אַוועק דיין שַׁכֵּל, גלייב אינעם רבי'ן, נעם אַ משנאות זאג איין משנה, זאג אַ פֿרק משנאות, אז דו וועסט יעדן טאג דאס טון, וועסטו מתקן זיין דינע עבירות, און נאכדעם וועסטו שוין אויף פאַרשטיין דעם צדיק.

וואס הייסט וויינען ביי קריאת שְׁמַע?

איך געדענק איידער איך האב זוכה געווען צו טרעפן מוהרא"ש, האב איך געהאט אַ ברסלב'ער חבֿר, האט ער מיר געזאגט פון דעם עצה פון רבי'ן ווי אזוי ארויס צו גיין פון תּאווֹת ניאוף, אז מען וויינט ביי קריאת שְׁמַע. אָפּער ווען איך בין געקומען צו מוהרא"ש האב איך פאַרשטאַנען אביסל אַנדערש וואס איך דארף טון, איך האב פאַרשטאַנען, וואס הייסט וויינען ביי קריאת שְׁמַע? וויין צום אייבערשטן: "איך וויל זוכה זיין צו אַמונָה", "הייליגער באשעפער איך וויל זוכה זיין צו טראכטן פון דיר", "הייליגער באשעפער איך ליג וואו איך ליג, איך טו וואס איך טו, איך טראכט וואס איך טראכט, איך רעד וואס איך, עס גיט איבער אויף מיר וואס עס גייט איבער, אָפּער רבּנוֹ שֶׁל עוֹלָם איך וויל גלייבן אין דיר", דאס איז די עצה ארויס צו גיין פון די תּאווֹה, און דאס האָבן משה רבינו און פּנחס געטון צו מכניע זיין די קליפּה.

ער האט זיך אויפגעוועקט נאך ניין אזייגער...

מען קען נישט אפּשמועסן אז מען גייט וויינען ביי קריאת שְׁמַע, ווייל דעמאלט וועט מען אויסקוקן ווי די מעשה וואס די הייליגע חכמים

דַּעַרְצִיילֵן פֿון רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ בֶּן לִוִּי (בְּרַכּוֹת ט.) . רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ בֶּן לִוִּי הָאֵט גֶּעְהָאָט אַ שָׁכֵן אָן אַפִּיקוֹרְס, וואָס הָאָט אַיִם זײַער גֶּעטְשֶׁעפֿעט, הָאָט ער גֶּעטְרָאכְט אַז דער אַיִבערְשְׁטער צֶענְט דאָף יעדן טאָג אַיִן רַגַע, אַיִן די ערְשְׁטע דריי שְׁעוֹת פֿון טאָג, צווישן זַעקס און נײַן אַזײַגער, און אױב מֶען שְׁעֵלְט אַיִנעם אַיִן יַענֶע רַגַע, קען מֶען אַיִם אַנוּעק־לײַגן. די גַּמְרָא גֶעבֵט אַ סײַמֶן ווי אַזױ מֶען קען וויסן ווען יַענֶע רַגַע אױז, ווען מֶען זַעט די הײַנְדֵל הָאָלְט אַיִן פֿוס אַיִן די לופֿט און אַיִן פֿוס אױף דער ערֶד, און אַיר קרוֹיִן ווערט ווייס; אַז מֶען גֶעבֵט יַענֶע רַגַע אַ שְׂרײַ אַ קֶלְלָה קענֶסטוּ יַענֶעם הַרְגֵ׳ענֶען. הָאָט ער צוגֶעבִינְדֵן אַ הײַנְדֵל נֶעבֵן זײַן בֶּעט, ער אױז גֶעשְׁטאַנען און גֶעוואָרט פֿון זַעקס אַזײַגער ווען ער גײט זַען ווי די הײַנְדֵל הײבֵט זײַך אױף די פֿוס און די קרוֹיִן ווערט ווייס, פֿלוּצֶלִינג אױז ער אַיִנגֶעדרִימְלֵט, ער הָאָט זײַך אױפֿגֶעוועקט נאָך נײַן אַזײַגער...

מֶען זַעט פֿון דעם אַז מֶען קען נישט וואָרטן אױף אַ גֶעוויסע צײַט, אַז אײַך וועל וויינען בײַ דעם פֿסוק וועל אײַך אַרויס גײן פֿון אַלע פֿראַבלֶעמֶען, ווייל פֿלוּצֶלִינג אױז מֶען שוין אַדוֹרְךָ דעם פֿסוק, מֶען גֶעבֵט זײַך אַ טְרַעף נאָך קריאַת שְׁמַע בײַ 'עֲזַרְת אַבּוֹתֵינוּ'.

ער טוט עס אן אָדער אױס?

מֶענטשן זענען אַזױ פֿאַרטראַכְט, אַ מֶענטש קען אַפֿמאַכן 'הײַנט גײ אײַך אַינזין האָבן בײַ שְׂמוֹנֶה עֶשְׂרֵה', פֿלוּצֶלִינג טרעפֿט ער זײַך זאַגן: "עוֹשֶׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמֵיו הוּא יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ"... עס זענען דאָ מֶענטשן וואָס קענען הָאָלְטן די תְּפִילִין אַיִן די האַנט, און מֶען גֶעדענקט נישט וואו ער הָאָלְט, צי ער טוט עס יַעצֵט אָן אָדער אױס, ער זוכט סײַמֶנים אױף זײַן האַנט צו גֶעוואויר ווערן צי ער הָאָט שוין גֶעלײַגט תְּפִילִין הײַנט...

אױף זענען דאָ מֶענטשן וואָס קריאַת שְׁמַע נעמט זײ אַפֿאַר שְׁעָה, יַעֲדַעס מָאל וואָס ער קומט אָן צו "וּכְתַבְתֶּם עַל מַזּוֹת בֵּיתְךָ וּבִשְׁעָרֶיךָ" גײט ער צוריק צו "וְהָיָה אִם שָׁמוּעַ" ווייל ער ווייסט נישט צי ער הָאָלְט בײַ "וּכְתַבְתֶּם" פֿון וְאַהֲבַת אָדער פֿון וְהָיָה, זײ קענען נישט אַרויס קריכן פֿון דעם.

רבֹּנוּ שֶׁל עוֹלָם אִיךְ ווִיל נִכְלָל ווערן אִין דִיר

ביי די שיעורים פון מוהרא"ש פֿלעגט מען זוכה זיין צו הערן א תפלה פון מוהרא"ש: "רבֹּנוּ שֶׁל עוֹלָם אִיךְ דאַרף נאַר דיר, אִיךְ ווִיל נִכְלָל ווערן אִין דיר"; דאס איז א תפלה וואס מען האט נישט געהערט אין אנדערע פֿלעצער.

אִיךְ געדענק ווען מען האט געמאכט דעם ניגון: "מי לי בשמים, ועמך לא חפצתי בארץ; אִיךְ דאַרף נישט קיינעם, נאַר דיר באשעפער אליין; נישט די וועלט נישט יענע וועלט, נאַר דיר באשעפער אליין", האבן מיר פון אַנפֿאַנג מורא געהאט ארויס צו געבן דעם ניגון, אָפֿשָׁר וועלן מענטשן זאָגן עס איז 'רבוֹי אור', וואו אין די וועלט זענען דא אַזעלכע ווערטער, דאס זענען ווערטער וואס מיר האבן זוכה געווען צו הערן פון מוהרא"ש, מוהרא"ש האט אריין געברענגט אין אונז אַזא ריינע אַמונה, אַפֿילו אַ מענטש וואס איז וואו ער איז, ער פאלט וואו ער פאלט, ער טוט וואס ער טוט, עס גייט אַריבער אויף אים וואס עס גייט אַריבער אויף אים, ער ליגט וואו ער ליגט, ער טראכט וואס ער טראכט, ער רעדט וואס ער רעדט און ער קוקט וואס ער קוקט, אָבער אִיךְ האב אַמונה אינעם אַייבערשטן, אִיךְ ווִיין צום אַייבערשטן: "הייליגער באשעפער אִיךְ ווִיל האבן אַמונה אין דיר".

אַמונה איז אַ מציאות!

הערט א שיינע מעשה, די מעשה איז ממש הפלא ופלא; איינער איז געקומען פֿרעגן דער רבי, אז ער האט קשיות אויף די אַמונה, וואס ער זאל טון? האט אים דער רבי געזאגט (עיין לקוטי מוהר"ן חלק ב', סימן מו): "פֿעט דעם אַייבערשטן! די אותיות פון "קשיא" איז די ראשי תיבות פון די ווערטער (תהלים כז, ט): 'שמע יי קולי אקרא', אויב א מענטש האט קשיות אויפן אַייבערשטן אדער אויפן צדיק דאַרף ער שרייען צום אַייבערשטן", עס קוקט אויס ווי דער רבי האט חוץ געמאכט פון אים, ווי אזוי זאל ער פֿעטן דעם אַייבערשטן? ער האט דאַך קשיות, דאס איז דאַך זיין פֿראַבלעם?! נאַר אַמונה איז אַ מציאות! אז דו האסט קשיות גיי אין אַ זייט ווִיין צום אַייבערשטן: "רבֹּנוּ שֶׁל עוֹלָם אִיךְ ווִיל גלייבן אין דיר".

אלעס הייבט זיך אן אז מען פארגעסט פונעם אייבערשטן

מוהרא"ש פלעגט אלץ נאכזאגן דעם זוהר הקדוש (פרשת קדושים פד.) אז דער הייליגער תנא רבי שמעון בר יוחאי פלעגט זיך פירן, ווען ער איז געגאנגען אין גאס מיט זיינע תלמידים, און עס זענען דארט געווען פרויען, און די תלמידים האבן אנגעהויבן צו קוקן, האט ער געזאגט פאר זיינע תלמידים דעם פסוק (ויקרא יט, ד) : "אל תפנו אל האלילים". פֿרעגט מוהרא"ש, לכאורה וואלט ער געדארפט זאגן דעם פסוק (במדבר טו, לט) : "ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם", וואו קומט דא אריין עבודה זרה ?

נאר דער רבי זאגט אז די גאנצע פראבלעם פון אלע תאוות און שמוץ הייבט זיך אן אז מען פארגעסט פונעם אייבערשטן, די רגע וואס א מענטש וויסט עס איז דא א באשעפער, 'איך גלייב אינעם באשעפער', 'איך ווייס אז דער אייבערשטער איז דא' און 'דער אייבערשטער האט מיך ליב', ווערן אלע אלע תאוות און שמוץ בטל.

ווער לאכט צום סוף...

לאמיר נעמען די משניות, לאמיר נעמען די גמרא, מען קען טאקע נישט פארשטיין וואס דער רבי זאגט, אבער 'גלייבן' אין וואס דער רבי זאגט - דאס קען מען יא. איי מענטשן לאכן פון מיר ? - קענסט ווייטער לאכן, באלד וועלן מיר זען ווער עס לאכט צום סוף. מען קען זען ווי צוויי בחורים קריגן זיך ארום, און איינער מאכט א דזשאק אויפ'ן צווייטן, דאס מיינט נאכנישט אז דער בחור איז דער געוואונער, באלד וועט מען זעהן וואס דער סוף פון די מעשה וועט זיין.

דער ראש ישיבה שליט"א האט זיך אנגערופן צו די בחורים תלמידי הישיבה: אז איך וועל זאגן יעדן טאג משניות, וועט נישט אריבער גיין א לאנגע צייט און איך וועל א חתן ווערן, און אויפשטעלן א שיינע שטוב; אויב

וועל איך נאך די חתונה ווייטער זאגן משניות, וועל איך מגדל זיין א שיינע דור, אז איך וועל ווייטער זאגן משניות, וועל איך זיך נישט קריגן.

דער מענטש פילט גוט

שלום בית איז נישט א זאך וואס מען האט און שוין... אפשר ביי יונגע מענטשן איז עס אביסל גרינגער, גיי צו דיין באבע וועסטו שוין הערן וואס עס טוט זיך דארט, מען שרייט אהער און אהין, און אהין און אהער, עלטערע מענטשן זאגן: "קענסט איר אנוועק נעמען פון דא? ווי אזוי קען מען פטור ווערן פון איר?" אבער אז מען פאלגט דער רבי, מען זאגט משניות, מען זאגט גמרא, לעבט מען א חיים טובים, דער מענטש פילט גוט, ער רעדט שוין צו זיין ווייב, ער שפירט דעם אייבערשטן.

אפילו איך פארשטיי נישט ווי אזוי עס ארבעט, איך פארשטיי נישט ווי אזוי משניות וועט טוישן מיין לעבן, איך פארשטיי נישט ווי אזוי גמרא וועט טוישן מיין לעבן, אבער איך פאלג, און אז איך וועל פאלגן וועל איך מתקן זיין דעם אות ברית קודש, און נאכ'ן מתקן זיין וועל איך צום סוף אויך פארשטיין דעם צדיק.

דער אייבערשטער זאל העלפן אז מיר זאלן זיין שטארק אין אמונה, און דער אייבערשטער זאל העלפן מיר זאלן פאלגן דעם רבי'ן, וועלן מיר האבן א שיינע לעבן, אמן.

**שַׁבַּת קוֹדֵשׁ פְּרִשְׁת בְּלֶק, שְׁנַת תּשפ"ב לַפְּרֵט קָטָן, אִיז
דְּעַר רֵאשׁ יְשִׁיבָה שְׁלִיט"א גְּעוּוּעַן אִין שְׁטַעטל, קְרִית
בְּרֶסֶלַב - לִיבֶעֱרֵטִי יע"א. בֵּי סְעוּדָה שְׁלִישִׁית הָאֵט
דְּעַר רֵאשׁ יְשִׁיבָה שְׁלִיט"א פֶּאָרְגַעלְעֶרְנֵט סִפֵּר הַקְּדוּשׁ
שְׁבַחֵי הַר"ן, סִימָן טז.**

אייִדער דער ראש ישיבה שליט"א האט אנגעהויבן דעם שיעור האט מען געזינגען דעם ניגון: "רבונו של עולם, האב שוין אויף מיר רחמנות, איה וויל זיין אן ערליכער איד".

דער ראש ישיבה שליט"א האט אנגעהויבן: דער הייליגער רבי נתן שרייבט אין שבחי הר"ן (סימן טז):

וגדל עצם מעלת קדשתו בשבירת התאנה הפללית שהיא פוללת כל התאוות רעות שהוא תאנת המשגל, אי-אפשר לבאר ולספור, דער רבי האט אין זיינע יונגע יארן זוכה געווען זיך אינגאנצן אויסצוארבעטן אין עניני קדושה. ער האט צעבראכן די שלעכטע ביטערע תאנה פון ניאוף וואס נעמט אריין אלע אנדערע תאוות, אויף גאר א שטארקע פארנעם, וואס מען קען גארנישט באגרייפן.

ואמר: שהיו לו נסיונות אין מספר, רק באמת אין זה נסיון כלל, כי אמר: שאין זה תאנה כלל, דער רבי האט דערציילט אז ער האט געהאט גאר אסאך שווערע נסיונות אין קדושה, אבער באמת איז דאס בכלל נישט קיין תאנה, ואמר: שמי שהוא רק חכם אמת אפלו עב"ם, מאחר שהוא רק חכם אמת, ראוי שלא יהיה אצלו התאנה הו נחשבת לתאנה כלל, ואמר פי מי שהוא חכם בחכמת הנהגות ויודע סדר האיברים של האדם כפי חכמת הנהגות, ראוי שיהיה נמאס אצלו התאנה הזאת בתכלית המאוס, און דער רבי האט געזאגט: ווער עס איז אן אמת'ער חכם, אפילו א גוי, אויב איז ער אן אמת'ער קלוגער מענטש, דארפן די שלעכטע תאוות בכלל נישט זיין פאר אים קיין נסיון. ובענין מאוס תאנה זו הפליג לדבר הרבה מאד בענין זה, אשר אי-אפשר לבאר מחמת השכחה, דער רבי האט אסאך גערעדט פון די עקלדיגקייט פון די תאנה, - רבי

נתן שרייבט - מען קען נישט אלעס שרייבן צוליב דעם וואס אסאך דיבורים פון רבי'ן איבער דעם ענין זענען פארגעסן געווארן. והכלל: שהיה ממאס מאד תאוה זו בתכלית המאוס, עד שגזר ואמר: שמי שהוא חכם אמת קצת, אין התאוה הזאת נחשבת לנסיון כלל, דער רבי איז צוגעקומען אזוי שטארק זיך צו דערווייטערן פון די תאוה, אז ער האט געזאגט ווער עס האט אביסל שכל, איז די גאנצע תאוה בכלל נישט קיין תאוה, עס איז בלויז דמיון.

אבל גם קדם שזכה לזה שיתבטל ויהיה נמאס אצלו לגמרי התאוה הזאת, גם קדם לזה, אפער פארדעם, איידער ער איז געווארן אזוי שטארק הייליג און אויסגעארבעט אז ער האט זיך ממש פארעקלט פון אלע שלעכטע תאוות, גם אז היו לו פמה וכמה נסיונות גדולות ונוראות מאד בתאוה זו, האט ער געהאט זייער אסאך שווערע גרויסע שרעקעדיגע נסיונות אין קדושה, אשר אי-אפשר לבאר בפרט, וואס מען קען גארנישט אויסרעכענען.

פי בימי נעוריו ממש, בעת רתיחת הדמים היה לו פמה וכמה נסיונות גדולות של תאוה זו, עד אין מספר, אין זיינע יונגע יארן, ווען די בלוט קאכט אינעם מענטש, האט ער געהאט פילע נסיונות, אשר היה בידו למלאת תאוותו, און ער וואלט געקענט זיך נאכגעבן די תאוות אסאך מאל, והיה בסכנה גדולה מאד מאד, און דאן איז ער געווען אין א גרויסע סכנה נישט אריין צו פאלן אין די הענט פונעם יצר הרע. אף היה גבור חזק והתגבר על יצרו, פון דעסט וועגן האט ער זיך געהאלטן זייער שטארק און מיט גרויס גבורה איז ער בייגעשטאנען אלע נסיונות ער האט זיך געשטארקט איבערן יצר הרע, וכפה תאוותו פמה וכמה פעמים, און זיך צעבראכן די תאוות, איינמאל און נאכאמאל.

דא שרייבט רבי נתן זכרוננו לברכה אן אינטערעסאנטע זאך:

ואף-על-פי-כן לא היה מתרחק עצמו פעם שנית לברח מהנסיון, כאש"ש וואס דער רבי האט געוואוסט ווי שווער די נסיונות זענען, האט ער זיך אפער נישט דערווייטערט א צווייטע מאל פון אנצוקומען צו א נסיון, רק אדרבא היה חפץ בנסיונות, פארקערט, ער האט דוקא געוואלט האבן שווערע

נסיונות, והיה מתפלל לה' ותברך שיזמין לו נסיונות, ער פלעגט בעטן דעם אייבערשטן ער זאל אים אונטערשיקן נסיונות, פי היה חזק בדעתו שפנדאי לא ימרד פנגד ה' ותברך, ווייל ער איז געווען אזוי זיכער ביי זיך אז ער וועט זיכער ביישטיין די נסיונות, ער וועט זיכער נישט דורך פאלן.

פי איך אפשר שיעשה עברה ח"ו ויעבר על רצון ה' ותברך, אם לא שיהיה נעשה משגע ח"ו בעת הזאת? אבל מאחר שיהיה לו איזה שכל בעלמא בעת הנסיון פנדאי יוכל לעמד, לפי גדל חזק לבו שהיה חזק בה' מאד, ער האט געוואוסט ביי זיך אז אויב וועט ער נאר האבן א טראפ שכל בשעת עס קומט אים אונטער א נסיון, וועט ער זיכער נישט ווידערשפעניגן אינעם אייבערשטן חס ושלום, און טון אן עבירה רחמנא לצלן, ווי אזוי איז דען מעגליך צו טון אן עבירה? ווי אזוי קען דען זיין מען זאל עובר זיין אויפ'ן רצון פונעם הייליגן באשעפער! ?

רבי נתן שרייבט דא, מען זאל נישט מיינען אז עס איז נישט געווען קיין נסיון, נאר:

ואף-על-פי-כן, בעת שבא עליו הנסיון היה בסכנה גדולה מאד, ווען עס איז אים אונטער געקומען א נסיון איז ער געווען אין א גרויסע סכנה, והיה צועק לה' ותברך מאד, און ער פלעגט דעמאלט זייער שטארק שרייען צום אייבערשטן, עד שזכה להתגבר על יצרו ולהנצל, ביז ער האט זוכה געווען זיך צו שטארקן איבער'ן נסיון. ואף-על-פי-כן לא התרחק עצמו מהנסיון פעם אחרת אף-על-פי שבשעת הנסיון היה קשה עליו מאד פנ"ל, און פון דעסט וועגן האט ער זיך נישט צוריק געהאלטן פון אנקומען נאכאמאל צו א נסיון כאטש וואס בשעת די נסיון איז עס אים געווען זייער שווער. וכן היה כמה וכמה פעמים הרבה מאד עד אין שעור, און אזוי איז געווען אן א שיעור מאל וואס ער האט זוכה געווען זיך צו שטארקן איבער אלע זיינע שווערע נסיונות. וה' ותברך היה בעזרו וזכה להתגבר על יצרו ולשבר תבערת המדורה של תאנה הפלית הזאת, ביז דער אייבערשטער האט אים געהאלפן אז ער האט זוכה געווען צו צעברעכן די פלאקערדיגע פייערדיגע תאנה, והיה קדוש גדול מאד

מֵאֵד בְּפִרְיִשׁוֹת תְּאֵנָה זֹו בְּפִרְיִשׁוֹת גְּדוּל וּבִקְדָּשָׁה גְדוּלָּה וְנוֹרָאָה מְאֹד, אֹוֹן עֶר
הָאֵט גְּעוּוֹעַן צוֹ וְוֹעֶרֶן זַיִיעֶר זַיִיעֶר הַיִּילִיג אֹוֹן אוֹיִסְגַּעאַרְבֶּעֵט אִיִן קְדוּשָׁה.

שְׂרִיבֵט רְבִי נֶתָן אַ מוֹרָא' דִּיגַע וּוִיכְטִיגַע זַאָף :

וְאָמַר, דְּעַר רְבִי הָאֵט גַּעזְאָגֵט, שְׁהַבְעַל-דְּבַר רְצָה לְהַנִּיחַ לוֹ הַכֹּל, אַז דְּעַר
יִצֵּר הָרַע אִיז גְּרִיט גְּעוּוֹעַן אִים אַלְעס נְאֻכְצוּגְעֶבֶן, רַק שֶׁהוּא יוֹתַר לוֹ דְּבַר אֶחָד,
אֲבִי עַר זַאל נְאֻכְגְּעֶבֶן פֶּאָר'ן יִצֵּר הָרַע נָאָר אִיִן זַאָף, וְהוּא אָמַר - לְהַפּוֹף!
אַבְעַר עַר הָאֵט גַּעזְאָגֵט פּוֹנְקֵט פֶּאָרְקֶעֶרֵט, שֶׁהוּא יִנִּיחַ הַכֹּל, אַז עַר אִיז גְּרִיט
אַלְעס אָפְצוּלְאָזֵן, רַק אוֹתוֹ הַדְּבַר אִינוֹ רוֹצֵה לְהַנִּיחַ מְלֻשְׁבֵרוֹ, אֹוֹן נָאָר בְּרֻקְאָ אִיִן
דִי זַאָף וְוֹעֵט עַר אַרִיִן לִיִיגֵן אַלְע כַּחוֹת זִיף צוֹ שְׂטאַרְקֵן אֹוֹן עֵס אוֹיִסְאַרְבֶּעֵטֵן.

דְּהִינּוֹ שְׁהַבְעַל דְּבַר הִיָּה מְרַצָּה לְהַנִּיחַ לוֹ שְׁיִשְׁבַּר כָּל הַתְּאֵוֹת רַק שֶׁהוּא
יוֹתַר לוֹ דְּבַר אֶחָד מִן הַסֵּתֶם הִינּוֹ הַתְּאֵנָה הַכְּלִית הַנִּזְל, שְׁעַקַר הַיִּצֵּר הָרַע
הוּא בְּתֵאֵנָה זֹו, דָּאָס מֵיִנֵּט אַז דְּעַר יִצֵּר הָרַע הָאֵט גַּעקֶענֵט בֵּיִשְׁטִיִן עַר זַאל
זִיף אוֹיִסְאַרְבֶּעֵטֵן אִיִן אַלְע מְדוֹת אֹוֹן תְּאֵוֹת, נָאָר עַר זַאל מוֹוֹתַר זַיִן אוֹיִף
אִיִן זַאָף, דִי וּוִיכְטִיגְסְטַע זַאָף - אוֹיִף קְדוּשָׁה - וְוַאָס דָּאָס אִיז דְּעַר יְסוּד פּוֹן
אַ אִיד. אָבֵל הוּא ז"ל אָמַר לְהַפּוֹף - שֶׁהוּא יִנִּיחַ לוֹ הַכֹּל לְבִלִי לְשִׁבְרוֹ, רַק זֹאת
הַתְּאֵנָה רוֹצֵה לְשִׁבְרָה לְגַמְרִי", אַבְעַר דְּעַר רְבִי הָאֵט גַּעזְאָגֵט פֶּאָרְקֶעֶרֵט, עַר
וְוֹעֵט אַלְעס נְאֻכְגְּעֶבֶן, אַבְעַר אִיִן קְדוּשָׁה וְוֹעֵט עַר זִיף אוֹיִסְאַרְבֶּעֵטֵן אוֹיִפֿן
שְׂטַעֲרֻקְסֵטֵן אֹוֹפֵן, דָּאָס אִיז מֵיִן נְקוּדָה אוֹיִף וְוַאָס אִיף גִיִי זִיף שְׁלֵאָגֵן! אִיף גִיִי
זִיף הִיטֵן מֵיִנַּע אוֹיִגֵן, אִיף גִיִי זִיף הִיטֵן מֵיִנַּע מַחְשָׁבוֹת.

דִי פֶרְשָׁה פּוֹן בְּלֶעֶם

דְּעַר הַיִּילִיגֶער רְבִי זַאָגֵט (לִיקוּטֵי מוֹהַר"ן חֵלֶק א', סִימֵן לוֹ) אַז עֵס אִיז דָּא זִיבְעֻצִיג
פֶּעֶלְקֶער אֹוֹן זִיבְעֻצִיג תְּאֵוֹת, יַעֲדַע פֶּאָלֶק אִיז גַּעשְׁלֵאָגֵן מִיט אַן אַנְדֶּערַע
תְּאֵנָה, נְאֻכְדֶעם אִיז דָּא אַ תְּאֵנָה וְוַאָס אַלְע פֶּעֶלְקֶער זַענַען גַּעשְׁלֵאָגֵן דְּעַרמִיט,
דָּאָס אִיז 'תְּאֵוֹת נִיאוּף', אַלְע פֶּרַאבְלֶעֶמַעֵן אֹוֹן אַלְע שְׁלֶעכְטֵס לִיגֵן אִיִן דַעֵם.
אַבְעַר אַז דְּעַר מְעַנְטֵשׁ צַעבְרַעכְט דַעֵם תְּאֵנָה, עַר הִיט זִיף זַיִנַּע אוֹיִגֵן אֹוֹן זַיִנַּע
מַחְשָׁבוֹת, קַעַן עַר שׁוִיִן גְּרִינְגֶעֶרֵיט צַעבְרַעכֵן אַלְע אַנְדֶּערַע תְּאֵוֹת.

דער רבי טייטשט מיט דעם אויס די פֿרשׂה פון בלעם; אז די הייליגע חכמים זאגן (עין סנהדרין קה): אז בלעם איז געווען גאר שטארק איינגעזינקען אין די תאנה פון ניאוף, דערפאר נאכ'ן זען אז וויפיל מאל ער פֿרובירט צו שעלטן די אידן גייט עס נישט, נאר פארקערט ער מוז זיי בענטשן, האט ער געגעבן אן עצה פאר בלק ער זאל מכשיל זיין די אידן אין עריות (שם קו.), ער האט געזאגט פאר בלק: "אלקיהם של אלו שונא זמה הוא", זייער באשעפער האט פיינט זנות, אז דו ווילסט אז דער באשעפער זאל זיין ברוגז אויף זיי, זאלסטו זיי מכשיל זיין אין עבירות; ער האט אויפגעשטעלט א מארק וואו מען האט פארקויפט שיינע קליידער פון פלאקס, די עלטערע פרויען האבן געבעטן א טייערע פרייז, און די יונגערע פרויען האבן געבעטן א ביליגע פרייז וכו', אזוי האט ער זיי געבעטן מכשיל געווען אין עבירות.

דער רבי זאגט דארט וויטער (שם): "דזה הוא פלל גדול", דאס איז א גרויסע פלל, "שאי אפשר לשום אדם להשיג ולתפס בדבורו של הצדיק", מען קען נישט פארשטיין די ווערטער פונעם צדיק, "אם לא שתקן תחלה אות ברית קדש פראוי", אויב מען האט נאכנישט מתקן געווען אות ברית קודש, "ואזי יכול להבין ולתפס דבורו של הצדיק", נאר נאכן מתקן זיין אות ברית קודש - קען מען פארשטיין די ווערטער פונעם צדיק, און לויט וויפיל מען פאררעכט, מען טוט תשובה - נאר אזוי קען מען האבן אן השגה אינעם צדיק.

דערפאר איז דאס די גאנצע זאך וואס דער יצור הרע וויל פון א מענטש, אים אראפ ווארפן אין פגם הברית, ווייל דאס ברענגט שוין צו אז דער מענטש זאל פארלירן זיין אמונה אינעם אייבערשטן, ער שפירט שוין נישט דעם אייבערשטן, ער שפירט שוין נישט קיין טעם אין דאווענען, ער ווייסט שוין נישט וואס מען וויל פון אים, אויף פארלירט ער זיין אמונה אינעם צדיק, אבער אז מען שטארקט זיך, מען לאזט זיך נישט פאלן, מען פאלגט דעם רבי'ן בתמימות ופשיטות, וועט דאס אים צוריק ברענגען צו אלע גוטע זאכן, דער מענטש וועט צוריק אנהייבן שפירן א טעם אין דאווענען, ער וועט צוריק באקומען א געפיל אין דאווענען און אין לערנען. לאמיר נעמען די עצה וואס דער רבי האט אונז געגעבן צו לערנען די הייליגע תורה, דער רבי האט געזאגט

(ענין שיחות הר"ן, סימן יט; ובחיי מוהר"ן סימן תקעג) אפילו א מענטש וואס ליגט נעבעך אין די עקלדיגע עבירה פון פגם הבטלה - הוצאת זרע לבטלה רחמנא לצלן, אויב וועט ער לערנען יעדן טאג די הייליגע תורה מיט א שטארקייט וועט ער ווערן אן ערליכער איד.

אז מען פאלגט - איז מען ביים רבי'ן

מען האט היינט אינדערפרי גערעדט ביי סיפורי מעשיות אז דער שטעטל האט גארנישט צוטון מיטן פלאץ, עס איז א זאך אין מח, אז מען האט דא א הויז און א קאר און מען עפנט נישט קיין משניות, האט מען גארנישט מיט די שטעטל. אז דו האסט היינט געזאגט א פרוק משניות, געלערנט אביסל גמרא, דאס הייסט וואוינען אין שטעטל. נאר אז מען פאלגט דעם רבי'ן איז מען ביים רבי'ן, אז מען פאלגט נישט דעם רבי'ן האט מען גארנישט מיטן רבי'ן.

נסיונות אין גאס, הויז און אפיס

די יעצטיגע זומער טעג זענען דא גרויסע נסיונות אין גאס, אבער ליידער איז היינט דא נאך אן ערגערע נסיון, אז א מענטש קען זיין איינגעשפארט אין זיין הויז אדער אין זיין אפיס, און זען די ערגסטע זאכן אויף דער וועלט, אז מען האט א טעלעפאון וכדומה אויף וואס מען קען קוקן עבירות. דאס הרגעט דעם מענטש, דאס נעמט אנוועק פון די אמונה, דאס נעמט אנוועק פונעם אייבערשטן, דער אייבערשטער זאל אפהיטן.

ביסט דאך א שטיק אייבערשטער

מוהרא"ש פלעגט זאגן: ווי אזוי קען זיין א איד זאל אנוועק גיין פונעם אייבערשטן? ביסט דאך א שטיק אייבערשטער, א חלק אלקי ממעל? ! נאר אלעס הייבט זיך אן אז דער מענטש איז מפקיר זיינע אויגן, דעמאלט איז שוין גארנישט דא, אלעס ווערט פארהוילן, אלעס ווערט פארשטעלט.

זאגט דער הייליגער רבי ווייטער:

וכן ה'ה נוהג מתחלה, שפ'ל מגמתו וכל יגיעתו היו רק לשבר פראשונה

התאווה הפללית הזאת, און אזוי האט דער רבי זיך טאקע געפירט אין אנהייב, אלע זיינע כחות האט ער אריין געלייגט נאר אין דעם, צו צעברעכן זיין יצר הרע זיך צו שטארקן אויף אלע נסיונות אין קדושה, צו היטן זיינע אויגן און זיין אן הייליגער איד, ולא הִיָּה מִשְׁגִּיחַ כָּלֵל בַּתְּחִלָּה לְשֹׁבֵר תְּאוֹת אֲכִילָה, און ער האט בכלל נישט געקוקט אויף אנדערע תאוות, צו ארבעטן זיי צו צעברעכן, למשל אויף תאוות אכילה, האט ער בכלל נישט געקוקט דעמאלט, רק אדרבא, בתחלה הִיָּה אוכל הרבה מאד מאד, פארקערט, ער פלעגט עסן זייער אסאך, הרבה יותר משאר בני־אדם, פיל מער ווי א געווענליכער מענטש עסט, ואמר, שאז הִיָּה מְשִׁיחַ כָּל הַתְּאוֹת לְתוֹךְ תְּאוֹת אֲכִילָה, ער האט געזאגט אז ער האט דעמאלט ממשׁיח געווען אלע תאוות אריין אין תאוות אכילה, ווייל אזוי גייט דאך עס, א מענטש מוז זיך ערגעץ אויסגעבן, ואחר־כֵּךְ שֹׁבֵר גַּם זֹאת הַתְּאוֹה שֶׁל אֲכִילָה, אבער צום סוף האט ער זיך אויסגעארבעט אפילו אין תאוות אכילה.

צווישן מיך אינעם אייבערשטן

דער רבי האט געזאגט, ער איז נישט מדקדק אין זאכן וואס אנדערע מענטשן זענען מדקדק, ער איז מדקדק אין איין זאך, איך וועל היטן מיינע אויגן, איך וועל בעטן דעם אייבערשטן צו זיין הייליג.

מען דארף אכטונג געבן וואס פאר א טעלעפאון מען האט, וואס פאר א קאמפיוטער מען האט, ווי אזוי איז מׁיין מח, ווי אזוי זענען מיינע אויגן, עס האט נישט צוטון צי מען וועט מיך ארויס ווארפן פון ישיבה אדער נישט, עס האט נישט צוטון צי מען וועט ארויסווארפן מיינע קינדער פון די מוסדות אדער נישט, עס איז א זאך צווישן מיך אינעם אייבערשטן, פון מענטשן קען מען זיך באהאלטן און פארשטעקן, אבער פונעם אייבערשטן קען מען זיך נישט באהאלטן.

זאגט רבי נתן ווייטער:

והיו לו כִּמְהָ מִיָּנִי יְגִיעוֹת וְעִבּוּדוֹת וּמְלַחְמוֹת וְנִסְיוֹנוֹת אִין מִסְפָּר

קדם ששבר התאנה הפללית הנ"ל, דער רבי האט זייער אסאך זיך געפלאגט און געארבעט מיט גרויסע מלחמות און נסיונות אן א צאל, ביז ער האט זוכה געווען זיך אינגאנצן אויסצוארבעטן. וכמה וכמה תפלות ותחנונים ובכיות ושיחות שהיה מתפלל ומתחנן ושופך לבו לפני ה' ותברך בכמה וכמה מיני תחנונים ורצויים ופיוסים שהיה ה' יתברך בעזרו להנצל מתאנה זו, אסאך תפילות און בכיות האט ער פארגאסן, ער האט אסאך גערעדט און געבעטן און געמוטשעט דעם אייבערשטן, ער האט אסאך זיך אויסגעגאסן דאס הארץ צום אייבערשטן און געוויינט צו אים, ער האט זיך געבעטן און געטענה'ט מיטן אייבערשטן ער זאל אים העלפן געראטעוועט צו ווערן פון שלעכטע תאוות און עבירות, ער זאל זוכה זיין צו זיין אמת'דיג הייליג און ערליך, מיט א גרויסע קדושה.

עד אשר זכה לעמד בכל הנסיונות, ביז דער אייבערשטער האט אים געהאלפן אז ער האט צום סוף זוכה געווען בייצושטיין אלע נסיונות, וקדש עצמו מאד בפרישות תאנה זו עד אין שעור וערך, עד אשר זכה לשבר תאנה זו לגמרי. עד אשר היה לפלא אצלו על מי שנדמה לו שקשה לשבר תאנה זו, ער האט זיך אזוי שטארק אויסגעארבעט, אז עס איז אים שוין געווען א וואונדער אויף איינעם וואס זאגט אז עס איז שווער צו צעברעכן די שלעכטע תאוות, פי אמר שאין זה תאנה כלל, וייל דעמאלט האט ער שוין געזאגט אז עס איז בכלל נישט דא קיין תאנה.

והיה מרבה לדבר בענין זה, בענין בטול ומאוס תאנה זו, דער רבי פלעגט אסאך רעדן פון די מיאוס'קייט פון עבירות. ואמר: שאי אפשר לדבר מזה עם אנשים שפבר נתגשמו בענין זה, ער האט געזאגט אז מען קען נישט רעדן צו מענטשן וואס ליגן שוין נעבעך אין דעם. פי כבר נתערכו דמיהם כל-כף עד שנתערב דעתם עד שאין יכולים להבין כלל ואין נכנס בלבם כלל שאפשר למאס תאנה זו, על-כן אי אפשר לדבר בזה הרבה, זיי זענען שוין נעבעך אזוי מגשם אז זיי קענען בכלל נישט פארשטיין די עקלדיגקייט פון טון עבירות. אבל באמת מי שהוא חכם אמת קצת יכול

בְּקַל לְמַאֵס תִּתְּאוּהוּ זֶה לְגַמְרִי. כִּי אָמַר שְׂאִין זֶה נְסִיּוֹן כָּלֵל לְמִי שֶׁהוּא רַק חֲכָם אָמַת כְּנָ"ל, אֲבָעַר דְּעַר אָמַת אִיז אַז ווער עֵס הָאט נָאר אַבִּיסֶל שְׂכָל פֶּאַרשְׂטִיט דָּאס, און פֶּאַר אִים אִיז דָּאס גָּאר אַן עֶקֶל צו קֶענען דוּרְכְּפֶאַלֵן אִין אַן עֲבִירָה חֵס וְשָׁלוֹם.

וְאָמַר שְׁבִהֲכֶרַח שֵׁישׁ בְּכָל זֶה סוּד, אַזוֹי ווייט הָאט דְּעַר רַבִּי גֶעזָאגֶט אַז עֵס מוּז זײַן אַז עֵס אִיז דָּא עֶפֶעס אַ סוּד אִין דְּעַם אַז דָּאס אִיז בְּכָלֵל אַ תִּתְּאוּהוּ, כִּי בְּאָמַת אִין זֶה תִּתְּאוּהוּ כָּלֵל, ווייל בְּאָמַת אִיז דָּאס בְּכָלֵל נִישְׁט קײַן תִּתְּאוּהוּ, ווער עֵס אִיז נָאר אַפִּילוּ אַ קֶליינער חֲכָם, פֶּאַרשְׂטִיט דָּאס אַליינס.

וְהַתְּפָאַר עֲצָמוּ מְאֹד בְּגִדְל חֲזָקוּ בְּשִׁבְרֵת תִּתְּאוּהוּ זֶה. וְהִיָּה קְדוֹשׁ גְּדוּל וְנוֹרָא מְאֹד בְּעִנְיָן זֶה וְאָמַר עַל-עֲצָמוּ שְׂאִין לוֹ שׁוּם תִּתְּאוּהוּ כָּלֵל. וְאָמַר: שְׂאֲצֵלוּ זְכָר וְנִקְבָּה שׁוּיִם. דְּהִינּוּ שְׂאִין לוֹ שׁוּם מְלַחֲמָה מַחֲמַת אִיזָה צַד הִרְהוּר כְּשֶׁרוּאָה אוֹ כְּשֶׁמְדַבֵּר עִם אִיזָה אִשָּׁה. כִּי הַכֹּל שׁוּהָ אַצֵּלוּ.

יעדער איינער קען זוכה זיין

הָאט דְּעַר ראשׁ יְשִׁיבָה שְׁלִיט־א גֶעזָאגֶט: עֵס אִיז נִישְׁט אַ זַאָף וואס נָאר אַ צַדִּיק קֶען זוכָה זײַן, נָאר דָּאס אִיז אַ זַאָף וואס יעדער איינער קען זוכָה זײַן, נִישְׁט קײַן חִילוּק ווער עֵס אִיז, נִישְׁט קײַן חִילוּק ווי ווייט עַר אִיז פּוֹנעם אַייבֶערשְׂטן, אויב וועט עַר דָּאס נֶאכְמֶאכֶן, בְּעֵטָן דְּעַם אַייבֶערשְׂטן נֶאכְמֶאכֶאל און נֶאכְמֶאכֶאל: "רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, אִיף וויל אויף זײַן אַן עֶרְלִיכער אִיד, אִיף וויל הִיטן מײַנע מַחֲשָׁבוֹת, מײַנע אויגן, אִיף וויל זײַן אַפֶּגְעִהִיטן, אִיף וויל זײַן עֶרְלִיף", וועט עַר אויף זוכָה זײַן אַרויסצוגײַן פּוֹן זײַנע תִּתְּאוּת.

אַז מְעַן וועט זײַן הִיטן די אויגן וועט מְעַן זוכָה זײַן צו ווערן גְּרוֹיֶסע צַדִּיקִים, און דְּעַר אַייבֶערשְׂטער זַאל הֶעלְפֶן מִיר זַאלן פֶּאַלְגֶן דְּעַם רַבִּינֵן, וועלן מִיר הָאבֶן אַ שׁײַנע לְעַבֵּן, אָמֵן.

שֶׁבֶת קוֹדֶשׁ פְּרִשְׁת פְּנֹחַס, מְבָרְכִים חוֹדֶשׁ מְנַחֵם-אָב,
 שְׁנַת תּשפ"ב לַפְּרֵט קָטן, אִיז דְּעַר רֵאשׁ יְשִׁיבָה שְׁלִיט"א
 גְּעוּוּעַן אִין שְׁטֵעֶטל, קְרִית בְּרֶסֶלֶב - לִיבֶעֱרֵטִי יע"א.
 בִּי סְעוּדָה שְׁלִישִׁית הָאֵט דְּעַר רֵאשׁ יְשִׁיבָה שְׁלִיט"א
 פֶּאָרְגַעלְעֶרְנֵט סֶפֶר הַקְּדוּשׁ שִׁיחוֹת הָר"ן, סִמָּן כו.

אייִדער דְּעַר רֵאשׁ יְשִׁיבָה שְׁלִיט"א הָאֵט אָנְגֵּעהוּיבֵן דַּעַם שִׁיעוּר הָאֵט מֵעַן
 גְּעוּזִינְגֵעַן דַּעַם נִיגוּן: "רבונו של עולם, האב אויף מיר רחמנות, העלף מיר
 העלף מיר, האב אויף מיר רחמנות. רבונו של עולם, האב אויף מיר רחמנות,
 איך וויל זיין אן ערליכער איד".

דְּעַר רֵאשׁ יְשִׁיבָה שְׁלִיט"א הָאֵט אָנְגֵּעהוּיבֵן: דְּעַר הַיִּלְיָגֶער רַבִּי זָאָגט אִין
 שִׁיחוֹת הָר"ן (סִמָּן כו):

אָצַל הָעוֹלָם, בִּי דִי וועלט, הַשְּׂכָחָה הִיא חֶסֶד גְּדוֹל בְּעֵינֵיהֶם, אִיז
 שְׂכָחָה אַ גְּרוֹיסע חֶסֶד, מֵעֲנִיטְשֵׁן רַעְדֵן זִיךְ אָפּ: "איך פֶּאָרְגַעס שְׁנַעל", מֵעַן
 קוֹקט עֵס אָן ווי אַ פֶּאָרְבֶּלֶעם. אָבֶל בְּעֵינֵי, יֵשׁ בְּהַשְּׂכָחָה מַעֲלָה גְּדוֹלָה, אָבֶער
 אִין מֵינַע אויגן אִיז שְׂכָחָה אַ מוֹרֵא דִיגֶע מַעֲלָה, כִּי אַם לֹא הִיָּתָה שְׂכָחָה, ווען
 עֵס וואלט נִישְׁט גְּעוּוּעַן קִיין שְׂכָחָה, דְּעַר מֵעֲנִיטְשׁ וואלט גְּעֶדֶענְקט אַלֶעס
 וואס עַר הָאֵט גֶעטוּן, לֹא הִיָּה אָפְשֶׁר לַעֲשׂוֹת שׁוּם דְּבַר בְּעִבּוּדַת ה', וואלט
 עַר נִישְׁט גֶעקֶענֵט דִינֶען דַּעַם אִיבֶּערשְׁטן אִין קִיין שׁוּם זֶאך, אַם הִיָּה זֶאך
 כָּל מַה שְׁעֵבֶר, אויב וואלט עַר גְּעֶדֶענְקט אַלֶע שְׁלֶעכְטֵע זָאכֵן וואס עַר הָאֵט
 גֶעטוּן, לֹא הִיָּה אָפְשֶׁר לוֹ לְהַרִים אֶת עֲצָמוֹ לַעֲבֹדָתוֹ יְתִבְרַךְ בְּשׁוּם אָפֶן", עַר
 וואלט זִיךְ נִישְׁט גֶעקֶענֵט נֶעמֶען אָנְצוּהֵיבֵן צו דַּאווענֶען און לְעֶרְנֵעַן, ווייל
 'איך ווייס דָאךְ ווער איך בִּין, איך ווייס דָאךְ וואס איך האב גֶעטוּן, ווי קֶען
 איך גִיין דַּאווענֶען? ווי קֶען איך גִיין לְעֶרְנֵעַן? "גַם הִיוּ מְבַלְבְּלִים אֶת הָאָדָם
 מֵאֵד כָּל הַדְּבָרִים שְׁעוֹבְרִים עָלָיו", אויך וואלט עַר גְּעוּוּאָרן גְּעֶשְׁטֶערט פּוֹן
 אַלֶעס וואס עַר אִיז אַרִיבֶער, "אָבֶל עֲכָשׁוּ עַל יְדֵי הַשְּׂכָחָה, אָבֶער יַעֲצֹט אַז
 אַ מֵעֲנִיטְשׁ פֶּאָרְגַעסֵט, נִשְׂכַּח מַה שְׁעֵבֶר, פֶּאָרְגַעסֵט עַר וואס אִיז גְּעוּוּעַן. איך
 הִיב אָן פּוֹנְדֶאסְנִי, איך גִי פּוֹן יַעֲצֹט ווערן אן ערליכער איד, איך גִי פּוֹן

יעצט דאווענען, איך גיי פון יעצט לערנען, איך גיי פון יעצט דינען דעם אייבערשטן.

שרייבט רבי נתן ווייטער:

ואצלו הדרה, ביים רבי'ן איז געווען דער סדר, שכל מה שעבר והלה, נפקס והולך לחלוטין, א זאך וואס איז געווען איז שוין נישט געווען אינטערעסאנט, מען האט מער נישט גערעדט פון דעם, דער עיקר איז נאר נוגע וואס איז 'יעצט', ואינו חוזר בדעתו עוד כלל, מען האט מער נישט געטראכט פון דעם, ואינו מבלבל כלל עצמו עוד במה שכבר עבר והלה. און מען האט דאס מער נישט איבער געטראכט. עס אינטערעסירט מיר נישט וואס איז געווען, איך האב דאס געטון, און יענץ געטון, וואס איז געווען איז געווען, איך הייב אן דינען דעם אייבערשטן פון יעצט.

וענין זה הוא דרך עצה טובה גדולה מאד בעבודת ה', דאס איז א מורא דיגע גוטע עצה צו דינען דעם אייבערשטן, פי על-פי רב יש להאדם בלבולים רבים וערבות הדעת מאד ממה שחלה ועבר, רוב מאל האט דער מענטש מורא דיגע בלבולים, ער ווערט געשטערט און עס באדערט אים זאכן וואס איז געווען, בפרט בשעת התפלה, בפרט ווען עס קומט צום דאווענען, שאז באים עליו כל הבלבולים ומערבבים ומעקמים את דעתו ממה שכבר עבר, קומען אריין אלע סארט בלבולים, פון זיין פארגאנגענהייט, איך האב אזוי געטון און אזוי געטון, דאס לאזט אים נישט דאווענען, און לאזט אים נישט גיין ווייטער, לפעמים יש לו בלבולים מענין המשא-ומתן שלו, אסאך מאל קומען אריין בלבולים פון די געשעפטן, ועסקי ביתו וכיוצא, און זאכן פון שטוב, באשר פי לא טוב עשה בענין זה, וכיוצא וכף הזה צריך לעשות וכיוצא בזה הדבר, דער מענטש עסט זיך אויף 'איך וואלט ווען אזוי געדארפט טון, 'איך וואלט ווען געדארפט טון אנדערש'. און 'א שאד איך האב דאס געטון, ווען איך וואלט געטון אביסל אנדערש וואלט געווען בעסער, - דאס אלעס קומט אריין אינמיטן דאווענען.

ויש און אמאל איז דא, שמבלבלים אותו בעת עבודתו בתורה או בתפלה

וכיוצא, בשעת דער מענטש וויל לערנען און דאווענען קומען אריין
 מחשבות פון בהפגמים שפגם מקדם, זאכן וואס ער האט פוגם געווען,
 באַשר שבענין זה לא עשה פהגן נגדו יתברך וכיוצא בזה הרבה מאד, ער
 האט געטון זאכן וואס דער אייבערשטער לאזט נישט, באַשר ידוע לכל
 אדם בעצמו, אזוי ווי יעדער מענטש ווייסט אליינס זיינע בלבולים נאך
 בעסער ווי עס שטייט דא געשריבן, על-כן השכחה היא עצה טובה גדולה
 מאד לזה, דערפאר איז א מורא'דיגע זאך צו פארגעסן וואס איז געווען,
 שתכף ומיד שחולף ועובר הדבר, יעביר ויסלק אותו מדעתו לגמרי, ויסיח
 דעתו מזה לגמרי. ולא יתחיל לחשב עוד במחשבתו בענין זה כלל, ווי נאר
 א מענטש וויל אנהייבן דינען דעם אייבערשטן, טראכט איך נישט וואס איז
 געווען, עס אינטערעסירט מיך נישט וואס איז געווען, און איך פארגעס
 וואס עס איז געווען, איך הייב אן פונדאסניי, איך גיי ווערן פון יעצט אן
 ערליכער איד, איך גיי יעצט דאווענען און לערנען, והבן הדבר היטב, כי
 הוא דבר גדול מאד. דאס איז א מורא'דיגע זאך, דורך דעם קען מען לערנען
 און דאווענען, און דינען דעם אייבערשטן.

וַיְהִי אַחֲרֵי הַמַּגְפָּה

דאס זעט מען די וואכעדיגע סדרה, מען האלט נאך א פחד פון א מעשה,
 די אידישע קינדער זענען אראפ געפאלן אין שמוציגע מעשים דורך די
 עצה פון בלעם, פיר און צוואנציג טויזנט מענטשן זענען געשטארבן מיט
 א מגיפה, זאגט דער פסוק (במדבר כו, א): "וַיְהִי אַחֲרֵי הַמַּגְפָּה", עס איז געווען
 נאך די מגיפה, האט דער אייבערשטער געזאגט (שם, פסוק ב): "שָׂאוּ אֶת רֹאשׁ
 כָּל עַדְת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל", משה רבינו זאל נאכאמאל ציילן די אידישע קינדער.
 רש"י הקדוש זאגט אנהייב פרשת במדבר (א, א): "מתוך חבתן לפנני מונה
 אותם כל שעה", יעדע מאל וואס מען ציילט די אידן איז עס א סימן אז דער
 אייבערשטער האט ליב די אידן.

איי, ווי אזוי קען זיין אזא זאך דער אייבערשטער זאל יעצט ליב האבן די
 אידן, זיי האבן דאך יעצט געזינדיגט? נאר מען האלט שוין יעצט וַיְהִי אַחֲרֵי

המגפה, די מגיפה איז שוין אריבער, די אידישע קינדער האבן אנגעהויבן פון פריש צו זיין ערליך, מען האט פארגעסן וואס איז געווען, מען גייט פון יעצט דינען דעם אייבערשטן, האט אונז דער אייבערשטער ליב.

שכחה אין לערנען איז א גוטע זאך

ביז אהער האט דער רבי זייער שיין מסביר געווען אז שכחה איז א גוטע זאך, קען זיך אבער דאכטן פאר'ן מענטש אז דאס איז נאר געזאגט געווארן ווען מען רעדט פון פרינואטע זאכן, אבער ווען עס קומט צו לערנען, דער מענטש פארגעסט וואס ער לערנט איז לכאורה נישט א גוטע זאך, זאגט דער רבי, ניין! אפילו שכחה אין לערנען איז אויך א גוטע זאך.

ואיתא בספרים, עס ווערט געברענגט אין די הייליגע מדרש (קהלת רבה א, יג), שבשביל זה נתן השכחה, כדי שתהא התורה חביבה על לומדיה תמיד בשעה הראשונה, וועגן דעם האט דער אייבערשטער געמאכט מען זאל פארגעסן וואס מען לערנט, כדי די תורה זאל זיין באליבט ביי אים, פי על ידי השכחה פשחוזר ובא ולומד אפלו מה שפכר למד, הוא אצלו פחדשות וחביב עליו, ווען דער מענטש וואלט געדענקט אלעס וואס ער לערנט וואלט ער אלעס געלערנט און די תורה וואלט מער נישט געווען אינטערעסאנט ביי אים.

ואיתא משל על הלומד ושוכח, און עס ווערט געברענגט דערויף א משל אין מדרש (ויקרא רבה יט, ב), ששכרו אנשים למלאת חביות, מען האט אמאל געדינגען מענטשן אנצופילן פעסער, והחביות היו נקובים, און די פעסער האבן געהאט לעכער, וכך מה שהיו שופכין לתוך החביות נשפף לחוץ, ויפיל וואסער מען האט אריין געלייגט אין די פעסער, איז אלעס ארויס גערינען, והטפשים אמרו: האבן די טפשים געזאגט, הואיל וחוזר ונשפף לחוץ, ויבאלד עס רינט ארויס, למה לנו ליגע ולמלא, פארוואס דארפן מיר זיך גיין מוטשען אנצופילן די פעסער, מאחר שאחר-כך נשפף, עס רינט דאך סיי ווי ארויס? אבל החכם אמר, אבער דער קלוגער מענטש האט געזאגט, מה לי בזה, וואס גייט מיר אן אז עס רינט ארויס? הלא פורעין לי על היום, מען צאלט מיר אויף די צייט וואס איך פיל אן די פעסער, ושכרי לא יקפח מפל

יום ניום, פי אני משפך לים ומה לי אם נשפך, וואס גייט מיר אן אז עס רינט ארויס?!

כך אף-על-פי ששוכח למודו, שכרו לא יקפח מפל יום ניום, די זעלבע זאך איז מיט לערנען תורה, שכר באקומט מען פאר'ן לערנען און פאר'ן דינען דעם אייבערשטן, נישט קיין חילוק צי מען געדענקט אדער מען פארגעסט וואס מען געלערנט.

דו גייסט באקומען שכר!

מען הערט נעבעך מענטשן זאגן: "די תורה איז נישט פאר מיר, איך האב א שוואכע מח, איך האב א שוואכע קאפ, איך פארגעס אלעס וואס איך לערן!" "וואס האב איך צו לערנען, איך פארגעס סיי ווי אלעס?!" דערפאר לאזן מענטשן אפ די הייליגע תורה, אבער דער אמת איז, אפילו דו פארגעסט וואס דו לערנסט, גייסטו באקומען שכר פאר יעדע מאל וואס דו לערנסט נאכאמאל איבער.

אזוי אויך זענען דא מענטשן וואס טראכטן: וואס האב איך פון מאכן א פרישע קבלה, וואס האב איך פון זיך צאמנעמען צו דינען דעם אייבערשטן, איך האב סיי ווי גארנישט פון די אלע זאכן, איך קען עס נישט אנהאלטן, יעדע מאל לאז איך אפ אינמיטן, אבער דער אמת איז, וואס גייט דיך אן אז עס רינט ארויס, וואס גייט דיך אן אז צום סוף לאזטו אפ? אויף וואס דו טוסט גייסטו באקומען שכר!

זאגט דער הייליגער רבי ווייטער:

ודע, זאלסט וויסן, שלעתידי מזכירין את האדם כל מה שלמד, אף אם שכח, אויף יענע וועלט דערמאנט מען די נשמה אלעס וואס זי האט געלערנט און פארגעסן, גם בני אדם השומעים התורה של הצדיק האמת ואינם מבינים אותה, אזוי אויך מענטשן וואס הערן תורה פונעם אמת'ער צדיק און פארשטייען נישט זיינע רייד, לעתידי - בעולם הבא - יבינו, וועט מען אויף יענע וועלט זוכה זיין דאס צו פארשטיין, פי עקר התורה היא להנשמות, ווייל דער עיקר

וואס מען לערנט תורה איז פאר די נשמה, שפעולם הבא יהיו הנשמות בקיאים ומשיגים היטב את התורה שלמד ושמע האדם בעולם הזה, אז אויף יענע וועלט זאלן די נשמות פארשטיין די תורה וואס זיי האבן געלערנט אויף דער וועלט. אשרי המבלה ימיו בתורה ועבודה הרבה, וואויל איז דער מענטש וואס פארברענגט זיינע טעג מיט תורה און דינען דעם אייבערשטן, וועט זיין נשמה זוכה זיין צו זיצן אויבן אין הימל ביים אייבערשטן און לערנען תורה.

איך בין יעצט פריש געבוירן

וואס מיר דארפן ארויס נעמען איז, וואס איז געווען איז געווען, איך הייב אן דינען דעם אייבערשטן פונדאסניי, עס גייט מיך נישט אן וואס איך האב געטון, צי איך האב געדארפט אזוי טון אדער אזוי טון, איך בין יעצט פריש געבוירן, איך טו וואס איך האב יעצט צו טון.

עס גייט זיין גוט

דער יצר הרע קומט אלץ פארדרייען דעם קאפ מיט'ן עבר, אזוי ווי די חכמינו זכרונם לברכה זאגן (מגילה י): "כל מקום שנאמר ויהי, אינו אלא לשון צער", איבעראל וואו עס שטייט דאס ווארט 'ויהי' - 'עס איז געווען', איז דאס א לשון צער, און 'והיה' - 'עס וועט זיין', איז א לשון פון שמחה. מוהרא"ש זכותו יגן עלינו איז דאס מסביר זייער פשוט, אז מען קוקט וואס איז געווען, איז עס א לשון צער, דער מענטש עסט זיך אויף מיט זיין פארגאנגענהייט, 'איך האב נישט גוט אויסגעניצט די צייט', איך האב געטון נישט גוטע זאכן, ווער רעדט נאך אז ער איז אריבער שווערע צרות אין לעבן - האט מען דערפון גרויס צער, אבער 'והיה' - אז מען קוקט אויף ווייטער, מען טראכט: עס גייט זיין גוט, איך גיי לערנען, איך גיי דאנווענען, דער אייבערשטער איז מיט מיר, דער אייבערשטער גייט מיר זיכער העלפן, עס אינטערעסירט מיר נישט וואס איז געווען, - איז עס א לשון שמחה, מען ווערט פרייליך.

אויב האב איך א צרה, איך דארף א רפואה וכדומה, וועל איך בעטן דעם אייבערשטן, דער אייבערשטער וועט מיר העלפן. מען דארף גלייבן אז דער

אייבערשטער הערט אויס יעדע תפילה וואס א מענטש בעט, מען קען אלעס איבער דרייען מיט תפלה צום גוטן, 'איי, אפֿשר איז דער אייבערשטער ברוגז אויף מיר ווייל איך האב אזויפיל פוגם געווען?' אויף דעם שטייט אין די וואכעדיגע סדרה: "ויהי אחרי המגפה", אז איך וויל זיין גוט, האט מיך דער אייבערשטער ליב.

אז מיר וועלן גלייבן אין דעם, אז דער אייבערשטער האט אונז ליב, וועלן מיר זוכה זיין צו קענען לערנען און דאווענען, דער אייבערשטער זאל העלפן מיר זאלן אויסוואקסן גרויסע צדיקים.

דער אייבערשטער זאל העלפן מיר זאלן פאלגן דעם רבי'ן, וועלן מיר האבן א שיינע לעבן, אמן.

דערנאך האט דער ראש ישיבה שליט"א געזינגען דעם ניגון לְכָבוֹד שִׁבְתַּי מִבְּרָכִים: "יְחַדְּשֵׁהוּ הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ בֵּית יִשְׂרָאֵל בְּכָל מְקוֹם שֶׁהֵם. לְטוֹבָה וְלִבְרָכָה. לְשִׁשׁוֹן וְלְשִׁמְחָה. לְיִשׁוּעָה וְלְנִחְמָה. לְפִרְנָסָה טוֹבָה וְלְכִלְפָּלָה. לְחַיִּים טוֹבִים וְלְשָׁלוֹם. לְשִׁמּוּעוֹת טוֹבוֹת. וְלְכַשׁוּרוֹת טוֹבוֹת. וְלְגִשְׁמִים בְּעַתָּם. וְלְרַפּוּאָה שְׁלָמָה. וְלְגִאוּלָּה קְרוֹבָה וְנֹאמַר אָמֵן."

הַשְּׁמֵטָה פּוֹן קוֹנְטֵרס 'אַשֶׁר הָיָה אֶל יוֹאֵל', סְעוּדָה שְׁלִישִׁית פְּרִשְׁת קֶרַח שְׁנַת תּשפ"ב לַפְּרֵט קָטָן.

דער ראש ישיבה שליט"א האט אויסגעפירט דעם שמועס:

יעדער איינער זאל זיך מקבל זיין, מען זאל קומען אין בית המדרש צו בעטן דעם אייבערשטן, נישט אויף צו שמועסן וכו', א אינגערמאן ווארט אויף אן ענטפער פונעם דאקטער צי מען דארף ארויס נעמען אן אויג פון זיין קינד, דאס איז נישט קיין פשוט'ע זאך, דאס איז נישט א זאך וואס מען נעמט ארויס און מען לייגט עס נאכדעם צוריק... ארויס גענומען איז ארויס גענומען; איך קום אין בית המדרש צו דאווענען, נישט צו שמועסן, א שול איז נישט קיין פלאץ פאר ליצנות, ווער עס האט נישט קיין כח צו די לאנגע דאווענען, קען ארויסגיין שמועסן אינדרויסן, מיר האבן א גרויסע חצר, אבער אין בית המדרש קום איך דאווענען, איך קום בעטן פונעם אייבערשטן פאר מיר, פאר מינע קינדער, פאר מיין שכן און פאר אלע אידן.

אין אנדערע פלעצער איז מען פארנומען בשעת צרה נאר מיט "וואס זאגט דער דאקטער?" אבער ביי א ברסלב'ער חסיד אז ער דארף א ישועה, האט ער אן עציה פון בעטן דעם אייבערשטן, דער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק ב', סימן א) איינמאל מען הייבט אן דאווענען פארשעמען זיך אלע דאקטוירים מיט זייערע רפואות, זיי זאגן אז מען דארף טון דאס און דאס, ביזדערנווייל היילט זיך דער מענטש אויס דורך תפלה, ער האט געבעטן דעם אייבערשטן.

דער רבי טייטשט מיט דעם אויס, וואס די הייליגע חכמים זאגן (ברכות י: א) אויפן פסוק (ישעיהו לח, ג): "והטוב בעיניך עשיתי", אז חזקיהו המלך האט סומך געווען גאולה לתפלה און באהאלטן דעם ספר רפואות. זאגט דער רבי אז די צוויי זאכן גייען צוזאמען, דורכדעם וואס חזקיהו המלך האט סומך געווען 'גאולה לתפלה', דאס מיינט, ער האט געוויזן פאר יעדן אז מען קען ווערן 'אויסגעלייזט' דורך 'תפלה', מען דארף נישט קיין מעדעצינען, מען

קָעַן בְּעֵטוֹן דָּעַם אֵיבְעַרְשֵׁטוֹן אוֹן מְעַן וְוַעֲרֵט אוֹיִסְגַּעֲהֵיילֵט, הָאֵט עַר בַּאֲהֵאלְטוֹן
דָּעַם 'סִפֵּר רְפוּאוֹת', אֲלַע הָאֲבָן גַּעֲזַעַן אַז מְעַן דַּארְף בְּכֻלָּל נִישֵׁט צוֹקוּמְעַן צו
קִיין רְפוּאוֹת, בְּלוֹיז דוּרְף תְּפִלָּה קָעַן מְעַן זיף אוֹיִסְהֵיילֵן פּוֹן אֲלַע קַרְעֵנְק.

דָּער אֵיבְעַרְשֵׁטַער זַאל הֶעֱלֶפֶן עֵס זַאל זיין נָאר שְׁמַחוֹת בֵּי אִידִישֶׁע
קִינְדַער.

דָּער אֵיבְעַרְשֵׁטַער זַאל הֶעֱלֶפֶן מִיר זַאלֵן פֶּאָלְגֵן דָּעם רַבִּי'ן, וְוַעֲלֵן מִיר
הָאֲבָן אַ שֵׁינֵע לְעַבֵּן, אָמֵן.

